

CSONTOS MÁRTA

ÖNREFLEXIÓ

„Az ember kevés itt a szeretetre”
(Pilinszky János)

*Hatályát vesztette az eredendő,
nem nyílnak meg a fényablakok,
sugárfertőzésben kimúlt a Hold,
a virágágyás kiégett lepketemető.
A mennybéli kémlelőnyíláson
átszökött tőlem végleg Anyácskám,
idelelt bezárult minden mesebolt.*

*A Szent Kehely elbőgrésedett,
a maradék vízbe nem tudsz mentő-
övet dobni, hogy partra vigyed magad.
A tenger zúgását sem hallod a mélység
porcelán ketrecében, s a megszerkesztett
hullámverésben egyedül úszik arcod,
társad a gézengúz, mezítlábas kárhózat.*

ELHAGYTÁL, HÉLIOSZ?

*Itt száll a legenda a falakon,
ezüst szirmok, árnyak, – s a föld pora,
halott nimfák papír-koporsóban,
a fényből kilóg Zeusz homloka.*

*Szelíd homály, megtört üveglapok,
kint a tengert vödörözi Posszeidon,*

*a sárga főveny hatalmas faltján
Árészt dúl merengve, hallgatagon.*

*Szapphó strófáit megbontja a szél,
virágokon táncolnak a sorok,
odalent, Hádész mosott kövein
Anakreon múzsák közt üldögél.*

*Platon csillagokat gyűjt az égről,
szaladó árnyék-szekér a távol,
égnek az erdők a horizonton,
Prométeusz ajkán a szó lángol.*

*Aphrodité magot szór a rétre,
nyomában zöldül a fű öle.
Párisz pánsípot fúj Trója alatt,
vérzik a csatában holt fák levele.*

*Ovidius versel a kék ködben,
a szikla-résen Androméda-fény csorog.
Galamb-szárnyú istennőnek dalol, –
mindenütt megszelídült angyalok.*

*Gyávák és hősök marakodnak.
Vérfertőzés és transzcendencia?
Héliosz fényében sok a torzó, -
meglendült a képzelet kalapácsa.*

*A bögre alján rétegződik az iszap,
ott hajózik Hádész, az alvilág istene,
a csónak alján megfagyott ibolyák.
Valami földalatti harcban könnyörgök
játszani veled, s ahogy a melegszívű
empátia emel felfelé, az ördögmentes
övezetben felismerem a szeretet illatát.*

FILOZOPTER MONOLÓG

*Talpam alatt az idő, már
kidolgozta a szökési tervet,
pedig egyfolytában a kedvébe
járok, hagyom, hogy csontjaimból
kiszívja a hegyeket építő mészkövet,
hagyom, hogy bőrömből kivehesse
a ragyogást, átadom neki szépségem
minden morzsáját, mert engedékeny
és rugalmas vagyok vele szemben,
s mert nem zavar annyira az átalakulás,
hogy ne tekintsem magam annak, mi lényegem;
Anyagba zárt Szellem – vagyok, ami vagyok–
ott állok a vártán, hogy küzdve küzdjek
a megsemmisülés ellen.*

*A castingot követően ott sétálok majd
a végtelenített csendben, hóvirág lesz
kezemben a Nagy Találkozáskor, s ott
vár majd a végtelenített szünet, amit
követ egy fennkölt ünnepség, amikor
Isten mond felettem ítéletet.*

*S ha nem mehetek át a túloldalra,
a nem tudás nem lesz más, mint
negatív megtapasztalás.*

*S akkor látni fogom, hogy az igazság csak
impresszió egy változó létezés képletébe zárva.*